

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.160/2012/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. év február hó 26. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 17.B.1350/2010/72. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt emberölés büntettének (Btk. 166. § (1) bekezdése) minősíti.

A vádlott visszaeső.

A vádlott börtönbüntetését 9 (kilenc) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 1.614.645,- (egymillió-hatszáztizennégyezer-hatszáznegyvenöt) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlottal szemben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év január hó 16. napján kihirdetett 17.B.1350/2010/72. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette [Btk. 170. § (6) bekezdés II. fordulat] miatt 5 év 6 hónap börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvtartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, melyek közül az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben megsemmisíteni rendelte azokat, részben megállapította, hogy az állam tulajdonába kerülnek.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, a fennmaradó költségről megállapította, hogy az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész téves minősítés és súlyosítás végett, a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védő pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.865/2010/9. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Az átiratban foglaltak szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat alapvetően betartotta, azonban a szakértőket a hamis szakvéleményadás következményein túl a szakértői esküjükre is figyelmeztette, annak ellenére, hogy a Be. 110. § - 2009. év október 1. napjától hatályos - rendelkezései szerint a szakértőt kizárólag a hamis szakvéleményadásnak a következményeire kell figyelmeztetni. Ez azonban olyan relatív eljárási szabálysértés, amely sem az eljárási, sem a büntetőjogi főkérdésekre lényeges kihatással nem volt.

Emellett pontosítandónak tartotta az ítélet személyi részében a Fővárosi Bíróság 16.B.155/2001/18. számú ítéletével kiszabott börtönbüntetésből a feltételes kedvezményrel történő szabadulás időpontját.

Egyebekben kifejtette, hogy a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, amelyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság, azonban a cselekmény minősítését tévesnek tartotta. Eszerint a cselekmény tárgyi és alanyi ismérveinek vizsgálata alapján az helyesen, legalább, eshetőlegesen szándékkal elkövetett emberölés büntettének minősül.

Az enyhítő körülmények közül mellőzendőnek tartotta azon kitételt, mely szerint a vádlott huzamosabb ideje előzetes letartóztatásban van, továbbá az időmúlásra hivatkozást, figyelemmel arra, hogy a megváltoztatott minősítés szerint irányadó büntetési tételhez képest eltelt idő azt nem alapozza meg.

Mindezek alapján, a megváltozott minősítésre is tekintettel a büntetés súlyosítása indokolt, továbbá és a helyes minősítés szerinti bűncselekmény súlyához képest a bűnügyi költség aránytalanul nagyra nem tekinthető, ezért a vádlottat a felmerült bűnügyi költség teljes összegének megfizetésére kell kötelezni.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat fenntartotta és azt kiegészítette azzal, hogy a vádlott visszaesőként követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A vádlott a másodfokú eljárásban írásban is indokolta a fellebbezését. Eszerint változatlanul vitatta az ügyben eljáró nyomszakértő megállapításait, és állította, hogy

az orvosszakértők által megállapított 12-13 cm-es szúrcsatornához képest, 3-4 cm-nél nagyobb szúrás nem történt. A sértettel ezt követően még beszélt is, egyikőjük sem vette észre, hogy súlyosan megsérült volna. A vádlott lényegében az elsőfokú eljárás során már kifejtett védekezését ismételte meg a beadványaiban és hangsúlyozta, hogy nem vezette ölési szándék.

A védő a nyilvános ülésen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság alapos bizonyítást vett fel és helyesen minősítette a vádlott cselekményét. Erre figyelemmel az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta.

A vádlott utolsó szó jogán elmondta, hogy nem ölési szándékkal szúrta meg a sértettet, aki őt provokálta és röviden megismételte a védekezését.

Az ügyési fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában alapvetően betartotta a perrendi szabályokat, azonban helytálló a fellebbviteli főügyészség észrevétele, mely szerint az igazságügyi szakértőket - helytelenül - a szakértői esküjükre is figyelmeztette, holott a 2009. év október hó 1. napjától hatályos törvényi rendelkezések szerint a szakértőket kizárólag a Be. 110. § (1) bekezdésében foglalt hamis szakvéleményadás következményeire kell figyelmeztetni. Tekintettel azonban arra, hogy a szakértők figyelmeztetése a hamis szakvéleményadás következményeire is megtörtént, így ezen kisebb eljárási szabálysértésnek az ügy érdemére, illetve a felülbírálatra semmilyen kihatása nem volt.

Emellett észlelte az ítéltábla, hogy az ítélet indokolásában, a 20. oldalon az elsőfokú bíróság hivatkozott a bizonyítékok sorában az elmeorvosszakértői vizsgálat során elhangzottakra, annak ellenére, hogy maga is utalt a következetes bíró gyakorlatra, mely szerint nem értékelhető a terhelt vallomásaaként a szakértői véleményben közölt, a szakértői vizsgálat során elhangzott beszélgetés. Tekintettel arra, hogy a büntetőeljárásban a szakértői vizsgálatok során nem a gyanúsított vagy vádlott kihallgatása történik, így nem is érvényesülnek az ahhoz fűződő törvényi garanciák, ekként az ott elhangzottak, az explorációban rögzítettek bizonyítékként semmilyen formában nem értékelhetők.

Ezért az ezzel kapcsolatos megállapításokat ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, ellenben annak nincs akadálya, hogy az erre vonatkozó vádlotti beadványt vagy a megfelelő figyelmeztetés mellett megtett vallomást bizonyítékként értékelje az elsőfokú bíróság.

Emellett a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének lelkiismeretesen eleget tett, részletes bizonyítást vett fel és kellő alapossággal vizsgálta a vádlotti védekezést. A vádlott az eljárás során többször többféle vallomást tett, számtalan beadványban nyilatkozott a

cselekményről, védekezése nem volt következetes. A cselekménynek szemtanúja nem volt, a tanúk szűk körben, csak a vádlott és a sértett viszonyáról, illetve a vádlottnak a cselekmény elkövetése utáni magatartásáról stb. tudtak beszámolni. Erre tekintettel az objektív bizonyítékok, az igazságügyi szakértői vélemények szerepe kiemelkedő jelentőségű volt az ügyben, alapvetően ez alapján lehetett állást foglalni abban, hogy a vádlotti vallomás mely részében fogadható el és mely részében nem.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azon vádlotti nyilatkozatokat, amelyeket nem cáfolt egyéb bizonyíték elfogadta, míg az általa vallottakat egyebekben a további bizonyítékok tükrében fogadta el részben/egészben vagy vetette el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság alapvetően helyes tényállást állapított meg, azt csak kisebb körben kell kiegészíteni, illetve pontosítani az iratok tartalma alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnan:

- A Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.B.20.285/1997. számú ügyében a szabadságvesztés büntetést 2005. év február hó 5. napján vették foganatba, feltételes szabadságra 2005. év szeptember hó 18. napján bocsátották a vádlottat, a büntetést kitöltve 2005. év december hó 2. napján szabadult volna.
- A Fővárosi Bíróság 16.B.151/2001. számú ügyében a büntetést kitöltve 2006. év augusztus hó 4. napján szabadult volna a vádlott. Egyben mellőzni kell az elrendelt szabadságvesztés büntetés kapcsán a feltételes kedvezményre vonatkozó 2004. év szeptember hó 18-i időpontot (a nyomozati iratoknál, az elsőfokú bírósági iratoknál elfekvő erkölcsi bizonyítvány, valamint a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai alapján).
- Az elkövetéshez használt konyhakés teljes hossza 33 cm, pengehosszúsága 20,5 cm volt (az ítélet indokolásának 14. oldaláról átemelve a tényállásba).
- A konyhakés először a vádlott bal kezében volt, amelyet a dulakodás során - miután a sértett a bal kezének a IV. ujját megszorította -, elejtett, majd azt a vádlott a jobb kezébe felvette (az elsőfokú bíróság által elfogadott vádlotti vallomás alapján, melyet más bizonyíték nem cáfolt).
- A szúrás pontosan **előlről**, felülről lefelé, balról jobbra irányuló mozdulattal történt (az orvosszakértői vélemények, a fényképmellékletek és a vádlott vallomása alapján).
- A vádlott, miután a sértettet megszúrta a kést a testéből kihúzta (az igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján).

Ezen kiegészítésekkel, illetve pontosításokkal az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A Fővárosi Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban tévedett a cselekmény minősítésénél.

Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvére figyelemmel azon tárgyi és alanyi tényezőket, amelyek alapján a vádlott elkövetéskori tudattartalmára következtetni lehet, ellenben bizonyos tényezőkből helytelen következtetéseket vont le.

Az ítélet tábla ennek kapcsán az alábbiakat emeli ki:

- az elkövetéshez használt eszköz az élet kioltására alkalmas, különösen veszélyes, 20,5 cm pengehosszúságú konyhakés volt,
- a sértett halálához vezető sérülést direkt szúró mozdulattal hajtotta végre a vádlott,
- a szúrás minimum közepes erejű volt,
- a támadott testtájék kapcsán az elsőfokú bíróság által a hónalj közelében bevitt szúrásként jelzett testtájék kellő eligazítást nem ad, és téves következtetésre ad alapot, így azt pontosan kell meghatározni, eszerint a szúrás a sértettet előlről felülről lefelé irányulóan a mellkasfélnél érte a hónalj közelében, azaz a szúrás a felsőtestet, a mellkast támadta, amely köztudomásúan életfontosságú szerveket takar (pl.: szív, tüdő). Ráadásul a szúrás a szív, tüdő irányába hatoló volt, mint ahogyan a támadás ténylegesen a tüdőt sértette, mint életfontosságú szervet és a szúracsatorna hossza kifejezetten mély volt, 12-13 cm hosszúságú,
- ilyen mélyre hatoló szúrás esetén a kést ki kellett húzni a sértett testéből, ami alapján a vádlottnak nyilván észlelni kellett az általa okozott sérülést, így viszont a szúrás után tanúsított magatartása kifejezetten a sértett halálával szembeni közömbösségre utal, szemben az elsőfokú bíróság következtetésével, mivel ezt követően semmit sem tett a sértett orvosi ellátása, megmentése érdekében, tévézett, illetve az ügyben szereplő két tanúnak meg sem említette, hogy mi történt, majd lefeküdt aludni, sorsára hagyva a sértettet,
- ilyen körülmények mellett az, hogy a vádlott és a sértett viszonyából nem következett ilyen cselekmény végrehajtása, illetve a vádlottnak (nyilván a saját vallomása szerint) nem voltak olyan kijelentései, amelyek alapján az ölési szándékra következtetni lehetett volna, nem adnak alapot arra, hogy az ölési szándék hiányára következtethessen a bíróság.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla - az ügyészi állásponttal egyezően - megállapította, hogy a vádlott cselekménye nem halált okozó testi sértés büntettként, hanem emberölés büntettként minősül, melyet a vádlott - legalább - eshetőlegesen szándékkal követett el.

A szándék eshetőlegességére az ítélet tábla a vádlott és a sértett korábbi kapcsolatából, illetve abból vont következtetést, hogy a vádlott a cselekményét egyszeri szúrással valósította meg (ami az ölési cselekményre kétség kívül alkalmas volt a fentiek szerint), holott egyébként a sértett tehetetlensége folytán további szúrásokra is lehetősége lett volna.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 17.B.1350/2010/72. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.160/2012/12. számú ítéletében foglalt változtatás mellett a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év február hó 26. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Faragó Erika
bíróági ügyintéző